

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXII. évfolyam

2018. Úrnapja

Mottó

„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és
igyék, aki hisz bennem; belsejéből
az írás szava szerint élő víz folyói
fakadnak.” (Jn 7,37b-38)

Beköszöntő

Úrnapjára a természet kivirul, mi pedig az ünnepen virág-szőnyeget terítünk az Oltári-szentségben velünk levő Krisztus elé.

Egyházközségünk húsvét óta eltelt időszaka is „virágokban” gazdag, hiszen most volt a bérmlás, az elsőáldozás. Amire ők most csodálkoznak rá, mert most élhetik át elő-

ször, az legtöbbünknek természetesnek tűnik: valóban ételként vehetjük magunkhoz az élő Istent. De válhat-e a felfoghatatlan természetessé? Cikkeink ezt a kérdést járják körül.

Hála Istennek, előző lapszámunk sokakat lelkesített arra, hogy papírra vessék gondolataikat. Több új rovatot is indítottunk, hogy közösségünk minden színfoltja megjelenjen lapunk palettáján.

Kívánjuk, hogy mindnyájan nyitott szívvel olvassuk testvéreink gondolatait és azok által egy kicsit többet megsejthessünk az Isten gazdagságából.

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

Az ünnep üzenete

Ezt cselekdjétek az én emlékezetemre – Henrik atya 3

Élő vízforrás Rovatvezető: Riszterer Zsuzsi

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus – Riszterer Zsuzsi 5

Harmatcseppek Rovatvezető: Riszterer Zsuzsi

„Engedjétek hozzám jönni...” a fiatalokat – Medgyessy Zsófia 8

Alfanimátorok Rovatvezető: Fejes Miklós

Csillagtábor 2018. – Fejes Miklós 11

Szeretetmorzsák Rovatvezető: Bene Lajos

Új otthon, új járgány – Bene Lajos 12

Közösségeink Rovatvezető: Schwarczopf Bálint és Orsi

A családcsoportok úttörői – Schwarczopf Bálint 14

Közös(s)égi találkozások Rovatvezető: Szakácsné Ujházy Mária

Beavató szentségek ünnepe Albertfalván – Mickó 18

Reflektorfényben

Hogy kerül egy lézergravírozó gép a Szemináriumba? - Bene Lajos 22

Arcok-szakmák-hívatások

A kertészmérnök biológus - Kiss István 26

Szolgálataink Rovatvezető: Ágh József és Edit

Nálunk a hét keddtől keddig tart - Madaras Gábor 29

Testületi hírek Rovatvezető: Vas Gábor

Testületi vallomások – Vas Gábor 32

Don Boscós hírek

Díjeső a Don Boscóban - Aradi László 36

Gyökereink Rovatvezető: Kiss Gábor

Új könyv a 75 éves Albertfalvi Templomról - Kiss Gábor 38

Gyereksarok Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka

40

Programnaptár

42

Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre

Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre – hangzik el minden szentmisén az átváltoztatás szavainak mintegy záróakkordjaként. Ezt a jézusi mondatot többnyire úgy értelmezzük, hogy az Úr parancsba adta tanítványainak: ismételjék meg újra és újra e szavakat az idők végezetéig a kenyértörés közösségében. Ami igaz is, hiszen ezek a Mestertől származó alapító ígék teszik lehetővé a szentmise megülését. De vajon csak erre utalnak Jézus szavai?

Úrnapján, az Eucharisztia ünnepén eltűnődhetünk a szentmise lényegén: Jézus az utolsó vacsorán az ő másnapi véres keresztáldozata gyümölcset, saját feláldozott istenemberi életét elővételezeten odaadja övéinek táplálékkul, emészthető formában. Az Oltáriszentség nem választható el a keresztáldozattól, a szentmise átváltoztatása nem jön létre a kereszten értünk „átváltozó” Istenember megtörése nélkül. A kereszt Izajás szavai szerint az Úr emberi arcát csúfosan összetöri, „átváltoztatja”, aki elől mindnyájan „iszonyattal eltakarjuk arcunkat”. Erre a megtörésre utal a szentmisében a Szentostya megtörése az Isten Báránya ének alatt. Ha Jézus nem adja át magát önként a szenvedés malmában való megtörésre, akkor te, Istenre éhes keresztény nem áldozol.

Ebből a szemszögből nézve az Úr Jézus szavai már mást is sugallnak nekünk: „Ahogyan én megtörtem, ugyanúgy kell nektek is önként áldozattá válnotok, hogy általam élve ti is éltető kenyérré legyetek mások számára”. Kedves Barátaim, Jézus szavai nem jelentenek mást, mint hogy „adjuk oda testvéreinknek »testünket«, vagyis időnket, életünk erőfeszítéseit, teljes életünket. ... Jézus példája és parancsa nyomán hagynunk kell, hogy valóban „megegyenek”, és elsősorban azzal etessük meg magunkat, aki nem olyan kímélettel és kedvességgel teszi meg ezt, mint várnánk.” (R. Cantalamessa, Megszentelődésünk forrása az Eucharisztia, 30-31.)

Homo homini lupus – ember embernek farkasa, hangzik az ismert mondás.

Ezt a mondást Jézus szeretetáldozata azonban új értelemmel gazdagítja. A világban nem csak farkastörvények uralkodnak, hanem a szeretet életadó, világot átváltoztató (konszekráló) törvénye is jelen van. Amikor egy gyenge ember táplálkozik az Eucharisziával, vagyis az „erősek eledelével”, ahogyan azt az őskeresztények hívták, akkor képes lesz arra, hogy élete táplálók kenyérré váljon mások számára. Az ember lehet embernek kenyere, ha az életadó szent Kenyérből táplálkozik, aki át tudja őt változtatni másoknak üdvöt hozó eledellé.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” – szól Krisztus hozzád is. Merj a szentáldozás által átváltozva te is áldozattá válni embertársaidért. Talán most már érzed, milyen titokzatos küldetés rejlik az Eucharisziában számodra. Jézussal egyesülten éltetni másokat az örök élettel. Csodálatos hivatás, de ennek előfeltétele a szeretetből vállalt metamorfózis, az az átváltozás, melyben ott rejtezik saját kis életed halála. Kész vagy-e erre a szeretetben megélt átlényegülésre? Ha igen, akkor közel van számodra a mennyország. Ha még nem, vedd Krisztus Szent Testét és hagyd, hogy Ő alkalmassá tegyen téged erre, mivel enélkül nincs számodra menny! Szívből kívánom, hogy egyházközségünk minden egyes tagja ilyen vággal egyesüljön az értünk Kenyérré lett Istenfiával!

Szeretettel:

Henrik atya

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus 2020. szeptember 13- 20.

2020-ban Magyarország ad otthont a 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak. Ehhez szeretnénk most egy kicsit közelebb hozni a Testvéreket, az alábbi rövid tájékoztatásokkal.

Az Eucharisztikus Kongresszus logójának szimbolikája a következő:

- A „Minden forrásom belőled fakad” zsoltáridézetet jeleníti meg.
 - Az Oltáriszentségből fakadó forrás, aminek vize négy vonalban zubog alá, utal az örömhír terjedésére, melyet számunkra a négy evangélista örökített meg.
 - A forrás folyóba ömlik, melyet az alsó hullám jelez. Ez a hullám kifejezi az Egyház örömhír-vívó tevékenységét és utal a Dunára, Budapest folyójára is.
- A Duna számos európai országot köt össze, nyugatról keletre, északról délre folyva, így kifejezi, hogy az Eucharisztia közös forrásként összeköt bennünket, különböző nyelvű és kulturájú európai keresztényeket, s így kiengesztelődésünk forrása is.
- A forrásból fakadó négy folyó a világ négy égtáját is jelképezi. Ezeket az égtájakat termékenyíti meg az Evangélium és élteti az Eucharisztia.
- A színes logóban használt színek az ikonfestés hagyományai szerint jelenítik meg a Szentháromságot: az Atya színe a piros, a Fiúé az arany (sárga), a Szentléleké az égszínkék.
- Magyarország nemzeti színei is megjelennek a színes logóban, utalva Budapestre, ami 2020-ban otthont ad a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak.

A Kongresszus éves jelmondatai a következők:

- 2017-2018. évben: NEKED Veletek (személyes találkozás Jézussal);
- 2018-2019. évben: NEKtek VeleTEK (közösségben való találkozás);
- 2019-2020. évben: MINDENKINEK Veletek (misszió, mindenkinek szóló örömhír).

Varga László püspök atya gondolatai az Eucharisziáról és az egyházzal:

„A megtestesüléskor az Isten nemcsak gyermek lett, aki rábízta magát az emberre, nemcsak szegény lett, hanem sebezhető. És az Eucharisziában ismétli minden nap ugyanezt. Isten a legsebezhetőbb közöttünk. Törékeny. Olyannyira, hogy kettétörhetem az Eucharisziában. Ez is Isten szeretetének titka számomra. Az Eucharisztia nem erős. Törékeny, sebezhető. Ha be akarom fogadni azt az üzenetet, amit Jézus általa közvetít, amit magára vett az Eucharisziában, akkor el kell indulnom az erőszak, a bebiztosítás, a hatalom irányából a kiszolgáltatottság, a sebezhetőség és a sebzettek felé.

A feltámadott Krisztus testén ott vannak a sebek helyei. Az Egyház sebzett, és az Egyházat nem védi meg Krisztus. Úgy, ahogy nem védte meg akkor önmagát, pedig a tanítványai elvárták, ma sem védi meg. Kiszolgáltatja magát és arra hív bennünket, hogy merjük kiszolgáltatni magunkat. A hit zarándokútján rábízva magunkat teljesen a Mennyei Atya szeretetére. Ahhoz, hogy ezt meg tudjuk tenni, két dologra szükségünk van: meg kell engedni Jézusnak, hogy megtörje a gőgünket, a keményszívűségünket, a kevélységünket. Meg kell engedni Jézusnak, hogy a kezébe vegye az életünket, mint ahogy mi minden szentmisében a kezünkbe vesszük az ő életét, és megtörje. Csak a sebzett kezű ember tud gyógyítani, csak a sebzett ember tud igazán együttlérezni másokkal.”

Mit tegyünk akkor mi? „Lássátok meg minden emberben a testvért, minden testvérben pedig Krisztust!” Nem feltétlen kell messze tekintenünk és valami hatalmas missziós küldetésben gondolkozni. Nem vagyok talán egyedül ezzel az ösztönös magatartással. :)

Egyszerűbben közelítsünk!

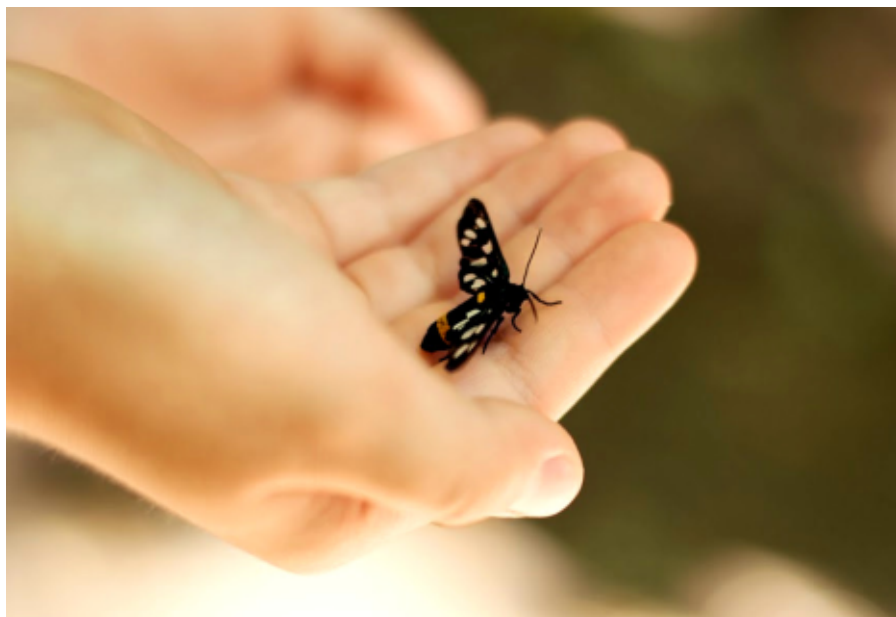
Minden nap azzal kell(-lene) ébrednünk, hogy nem kevesebbet kér tőlünk az Úr, minthogy forduljunk oda a „legkedveltebb” szomszédunkhoz,

ahhoz, aki talán éppen a múltkor tett egy sértő észrevételt, ahhoz, aki nem köszön vissza esetleg, ahhoz, aki nem hozza vissza a kölcsönként dolgainkat, ahhoz, aki nap mint nap „beszólogat”... és még sorolhatnám, de nem ez a lényeg. A lényeg a tartozás elengedése! Haragszom rád, mert..., de megbocsátok és kapcsolatot szeretnék veled. Melléd állok, hogy szólhassunk egymáshoz. A szeretet tudatos döntés! Nem érzem! Krisztus szeretetéhez való illetén csatolódás és közvetítése az Ő felfoghatatlan misztériumának az igazi szeretet és egyetlen tiszta módja a szeretetnek. „Úgy szeretlek ahogy vagy... Mert enyém vagy... Magamnak teremtettelek!” A világ várja az irgalmat, az együttérző szeretetet...

Tájékozódni az Eucharisztikus Kongresszus eseményeiről és felhívásairól az Albertfalvi Plébánia honlapján <http://albertfalviplebania.hu/index.php> a NEK 2020 linkre kattintva lehet és érdemes is. Sok videó- ill hanganyag van feltöltve, például a Szentségimádás Iskolája hanganyagai is megtalálhatók itt.

Riszterer Zsuzsi

*NEK missziós megbízott, Dél-Budai összekötő
ÖRÖMMEL! ELŐRE!*

„Engedjétek hozzám jönni...” a fiatalokat (Mt 10, 12b)

ALFA Junior az Eucharisztikus Jézussal

– Mit gondoltok, Jézusnak, feltámadott testében, problémát jelentett átmenni az ajtón?

– Neeeeem! – hallatszott az egyöntetű válasz.

– És szerintetek, nekem ez problémát jelentene?! – tettem fel egy hirtelen jött ötletből kifolyólag junioros csipet-csapatomnak a kérdést egy tavaszodó

áprilisi péntek délután, és abban a pillanatban, magamban huncut mosollyal, elindultam az alsó hittanterem ajtaja felé... Azon nyomban felhangzott a kuncogásokkal teli tiltakozás: „Zsófi, ne bántsd magad!” Majd a jó hangulatú nevetgélés után, a viccet félre téve, elkezdtünk közösen gondolkodni: ha a feltámadott Úr Jézusnak nem jelent problémát átmenni a bezárt ajtón, akkor mibe kerül neki, hogy a kenyér színe alatt valóságosan jelen legyen közöttünk?

Az ALFA Junioros közösségünk sok közös háttérmunka gyümölcse, amelyet a Szentlélek keltett életre, és tart meg minden körülmények között. Több szervező szorgos jelenlétének köszönhetjük, hogy péntekről péntekre az alsó hittanterem, a templomkert várhatja a felsős korosztály fiataljait. Így minden szervező körülbelül havonta találkozik a gyermekekkel, lehetővé téve számukra a színes játékokat, együttléteket, hogy mindjobban megismerjük a hétköznapijainkban is mellénk szegődő, velünk társként és barátként örvendező és együttérző, feltámadott Jézust.

Közösségünk éltető ereje az Oltáriszentségben velünk élő Krisztusban van elrejtve: Óáltala, Óvele és Óbenne létezik. Hogy mindez a gyermekekben is tudatossá váljon, minden hónap második péntekén, most már mondhatni hagyományszerűen, 18:30-tól a junioros közösség is becsatlakozik a családos, zenés szentségimádásba, hogy valóban együtt lehessünk Jézussal.

Amíg Benne remélünk, és Érte jövünk össze minden pénteken, addig – amíg Ő akarja – kis közösségünk élni és virágozni fog, nemcsak a templom körül, hanem a szívekben is.

Kalandot és kihívást jelent a kiskamaszok bevonása a Szentségimádás misztériumába. Olyan pedagógiát, amelyben a nevelő pusztán közvetítő, hiszen aki igazán és teljességében nevel, az maga Krisztus. Nevelőként egyetlen feladatunk: Hozzá vezetni őket, táptalajjá készíteni szívüket, öntözni, ápolni lelküket-testüket, megteremteni azt a környezetet, amiben a Teremtő Atya megszentelt, éltető magocskáit szárba szökkenhetnek. S miközben együtt, közösen haladunk Jézus felé, együtt válunk gazdagabbá is.

Junioros közösségünkben külön segítség a fiatalok számára a színes kártyákra felragasztott szempont-gyűjtemény. A családos szentségimádás előtt újra és újra átgondolhatjuk, átbeszélhetjük az összefoglalt gondolatokat, hogy a lélek legmélyébe olvadhassanak azon szempontok, amelyek útjelző táblaként segítenek bennünket a Jézus-találkozás misztériumába. Örömmel fedezem fel, amikor valaki már kívülről fújja a feljegyzett sorokat!

– Úton Jézus felé –

ALFA Junior és családos szentségimádás

- 1) Nézz Jézusra! Szívedben köszöntsd Őt! Mondd el Neki, hogyan érzed magad, mi van benned! Légy önmagad Vele! Adj hálát mindenért!
- 2) Kérj bocsánatot, ha megbántottad Őt vagy társaid, hogy tiszta legyen szíved. “Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Istent.” (Mk 5, 8)
- 3) Most csak nézd Jézust az Oltáriszentségben. Hallgasd Őt. Mit akar neked most üzeni az Úr? Saját terve van Veled, nagyon vár Rád és nagyon szeret téged úgy, ahogy vagy!
- 4) Válassz egy éneket, ami különösen tetszett a szentségimádás alatt. Próbáld a héten megőrizni a dalt a szívedben!

Uram, Jézus!

Égi Édesanyánk oltalma alatt haladunk Veled, Feléd, Benned, kéz a kézben. S ahogy próbáljuk szerető ölelésedbe vezetni érzékeny lelkű fiataljainkat, rá kell döbbernünk: mi vagyunk, akik gyógyulásra szorulunk, akiket nevelned kell rajtuk keresztül, hogy megéljük az Istengyermekségünk valódi hivatását. A fiatalok lendülete, nyitottsága, és a szívük mélyén lakozó Istenszeretet példa számunkra; igazságkeresésük olyan minta, amelyet mi, felnőtteként talán már elfelejtettünk. Önmegismerésük és a bennük elrejtett Istenarc (vö.: Reményik Sándor: Istenarc) utáni vágyakozásuk valódi tanúságtétel, amely a csendben, Benned lel nyugalmat és örök választ.

Kérünk, add, hogy a Rád szomjazó kamasz lelkekben, ha olykor dacolnak is elképzeléseinkkel, felismerjük az Utánad való vágyakozást, s Rád hagyatkozva tudjunk bízni Benned, hogy Te képes vagy emberi törekemségünkön és tökéletlenségünkön keresztül is nevelni, megérinteni és szeretetedbe ölelni fejlődő és bontakozó fiataljainkat. Add, hogy ezzel a lelkülettel vezethessük őket Hozzád, az örök Forráshoz, hogy együtt örvendzhessünk Veled már itt a Földön, s majd egykoron a Mennyben is!

Ámen.

Medgyessy Zsófia

Csillagtábor 2018.

Az Albertfalvi Szalézi Animátorok a résztvevők számából ítélve évről-évre egyre nagyobb népszerűségnek örvendő foglalkoznak a gyermekekkel egyházközségeinkben. Induló rovatunk az ő tevékenységüket, és a mögötte lévő lelkiséget mutatja be.

Több, mint 20 éves múlttra tekint vissza plébániánk azon tábora, melynek alapjait Verbényi István atya és Ábrahám Béla atya (egykori plébánosunk és káplánunk) tették le a szalézi munkatársakkal. Ez nem más, mint a Csillagtábor. Nevét onnan kapta, hogy mint egy csillagtúra, minden nap ugyanabból a pontból indul és ugyanoda tér vissza (ez a templomunk), azonban az úti cél mindennap más. Ezt a napközis tábort sokáig az Albertfalvi Szalézi Munkatársak vezették, de immár 11. alkalommal a Don Bosco Iskolában a szalézi lelkiséget megismerő animátorok szervezik és vezetik.

Maga a Szalézi szerzetesrend „Legyetek a jó példa hirdetői.”
gyermekekkel foglalkozik, a (Don Bosco)
munkatársak olyan felnőttek,

akik ígéretet tettek a rend céljainak előmozdítására, az animátorok pedig a szerzetesek fiatal segítői. Viszonylag egyedi az, hogy itt, a plébánián szerzetesi jelenlét nélkül is szalézi lelkületben munkálkodnak az animátorok.

Nagy öröm számunkra, hogy táborunk egyre látogatottabb, s az idei évben is készülhetünk arra, hogy a nyár utolsó hetét plébániánk gyerekeivel együtt tölthessük. Célunk az, hogy a színes programok, különböző játékok és a vidám együttlét mellett lelkiekben is gazdagíthassuk egymást. Az idei Csillagtáborba is várunk minden 7 évnél idősebb gyermeket. A tábor időpontja: augusztus 27-31.

Jelentkezni július 15-től, a plébánia honlapján keresztül lehet. A további információkat hirdetni fogjuk majd a templomban, illetve az esetleges kérdésekre az alfanimators@gmail.com e-mail címen keresztül szívesen válaszolunk.

Fejes Miklós

Albertfalvi Szalézi Animátor

Új otthon, új járgány

Ki nem ábrándozik néha új otthonról vagy járgányról? Milyen kellemes dolog zöldövezetben lakni, minden reggel madárcsicsergésre ébredni, mindezt ráadásul úgy, hogy még rezsizsámlát sem kell befizetni? A buszozás, villamosozás helyett egy benzin nélkül üzemelő, környezetkímélő járgánnyal suhanni? Ismerjétek meg Zoltánt, akinek mindez megadatott!

Zoltánnak hányattatott gyermekkor jutott, végül húsz éves korában utcára került. Próbált a felszínen maradni, de ez nem volt egyszerű. Talán óriási hiba volt, talán a túlélés záloga, de kisebb-nagyobb adósságokba verte magát. Ezek később utolérték, így egy nap azt vette észre, hogy majdnem az egész fizetését elviszi a végrehajtó. A maradvány albérletre, munkásszállóra sem elég, ezért ismét az utcára került. Zoltán mindig is jó volt matekból. Kiszámolta, hogy akármennyit is dolgozik, soha nem fogja tudni rendezni a tartozását. Munkáját otthagya, mert így nem volt értelme. Szerzett egy sátrat, kiköltözött az erdőbe. Jó 15 éve ott él.

Zoltán azóta masszívan piál: tudatosan ügyel arra, hogy elkerülje a kiszáradást. Főleg vizet iszik. Szigorúan üvegből, mert annak jobb íze van, mint a műanyag palackosnak. Üdítőre, szörpre nem költ, de örül neki, ha megkínálják. Alkoholt ritkán fogyaszt, legfeljebb egy pohár sört gurít le néha, ha nagy melegben, vagy ünnepi alkalomból megkívánja. Kávéra sem költ. Azt vallja, hogy a legjobb ébresztő 50 fekvőtámasz hajnalban, a testmozgás ráadásul a fűtésre is rásegít. Nagy hidegben ugyanis fűteni szokott, gyertyával. Ilyenkor jól leszigeteli a sátrát, befekszik a borulásbiztos gyertyatartóban égő gyertya mellé. Testmeleggel és egy szál gyertya lángjával még a legnagyobb fagyokban is képes 15-16 fokra befűteni, ami a kintihez képest kellemes klímának számít. Sokáig attól félt, hogy véletlenül magára gyújtja a sátrat, ilyen esetben nem lenne sok esélye. Pár éve eszkábált magának egy borulásbiztos gyertyatartót, amit egy edény vízbe (vagy jégbe) állít be, azóta nyugodtan alszik. Zoltán a tisztaságra is ügyel: fürdik, borotválkozik, rendszeresen mossa a ruháit. Lehet, hogy állatok már mellette a buszon, nem is gondoltatok volna, hogy hajléktalan.

Napszámos munkákból tartja el magát: leginkább a kertgondozást szereti, de más, néhol kifejezetten érdekes munkát is vállal. Egy a lényeg: helyben fizessenek, készpénzben. Egyébként nincs értelme.

A péntek reggeli ételosztáson ismertem meg őt. Igyekeztünk neki segíteni, de csak az ételadományt fogadta el. Egyszer eltört a húzós kocsijának a kereke. Az egyik ételosztásra járó férfi emlékezett rá, hogy éppen ilyen kereket guberált nemrégiben. Elhozta, megjavították. Zoltán most tavasszal szólt, hogy szétfoszlott a sátor oldala, nem bírta az időjárás viszontagságait. Kerestünk neki egyet az interneten. Igyekeztünk masszív, strapabíró sátrat találni, de ilyenből csak használtat kaptunk elfogadható áron. Az eladó azzal vette fel a telefont, hogy ne is próbáljak alkudni, mert akkor szóba sem áll velem. Biztosítottam róla, hogy nem áll szándékomban ilyen elvetemült galádság. Amikor találkoztunk és átvettem a sátrat, akkor megkérdezte, mire kell. Megmondtam. Elengedte a vételár negyedét, kérte, hogy adományként fogadjam el. Így megy ez nálunk a Karitásban! Egy biciklit is szereztünk Zoltánnak, azt a Karitás központi gyűjtéséből. Így nem kell annyit gyalogolnia, ha bejön az erdőből a városba.

Odaadtuk neki a sátrat, majd a biciklit is. Repesett az örömtől. Új otthon! Új járgány! Kérdeztük, hogy még miben segíthetjük. Azt mondta, hogy köszöni szépen, igyekszik maga boldogulni. Majd szól, ha bármi olyanra szüksége lesz, amit nem tud megszerezni.

Nem tudom, hogy boldog ember-e Zoltán. Azt viszont tudom, hogy akármilyen furcsának is tűnik, de az életével, a javaival meg van elégedve.

És te?

Bene Lajos

A családcsoportok úttörői

Egy estét beszélgettem végig az Ősházás családcsoportról a Bató házaspárral: Mártival és Andrással. Megragadó szívéllyességük és vendégszeretetük mellett élvezet volt hallgatni az albertfalvi családcsoportok hőskorának ma is időszerű tapasztalatait.

Mikor és hogyan alakult az Ősházás csoport?

1988-ban, azaz éppen 30 éve. Verbényi István plébános atyánk meghirdetett egy házás hittant, amire négy-öt házaspár járt rendszeresen. Egyszer István atya felvetette, hogy inkább családcsoportos összejöveteleket kellene tartanunk. Mindenkinek tetszett az ötlet. Ettől kezdve az alsó hittanteremben találkoztunk. István atya hamar észrevette, hogy szeretnénk inkább magunk kézbe venni a találkozókat és volt olyan alázatos, hogy át is adta a vezetést, a háttérből szolgálva minket. Ezt követően már családoknál jöttünk össze egyre többen, és a találkozásaink időpontja is átkerült hétfőről szombat estére.

Voltak-e még további találkozási pontjaitok?

1995-ben szerveztük meg az első családos táborot Bajóton. Ekkor merült fel a családos misék elindításának igénye, amit István atya örömmel teljesített. Így lett havonta egy szombat délutáni külön mise a családok szentmiséje. Ezen kívül elindítottuk az első pénteki engesztelő imádságokat. Ez a négy találkozási pontunk alakult ki: a szombat délutáni családos szentmisék, az első pénteki imádságok, a szombat esti összejövetelek és a nyári táborok, amelyek a szülők számára felkészült atyák által vezetett, elmélyülésre alkalmas lelkigyakorlatok voltak.

Változott-e azóta a csoport összetétele?

Igen. Az elindulás után gyors létszámnövekedés következett. Ezért egy idő után korosztályok mentén leváltak tőlünk testvérek. Így alakult meg a Középső házás, majd a Fiatal házás csoport. Hála Istennek, ezek a leválások sértődés- és fájdalommentesen, igen kulturáltan zajlottak le.

Büszkén és szeretettel gondolunk az első közösségünk oldalhajtásaira. Az Ősházás csoportból többen elköltöztek messzire, van aki már a mennyországba, és új tagok is csatlakoztak hozzánk.

Milyen gyakran találkoztok mostanában?

Minden hónapban egyszer találkoztunk sok-sok éven át, de az utóbbi időben a családjaink olyan életállapotba kerültek, hogy nem csak a még velünk élő gyermekeinkről kell gondoskodnunk, hanem a szüleinket is gondoznunk kell, illetve több családba unokák érkeznek, ezért évente körülbelül csak négyszer találkozunk. Ezen szeretnénk változtatni, és amint meg tudjuk oldani, visszatérnénk a havi találkozásokra, mert hiányzik a rendszeres együttlét. A családcsopartos alkalmakon túl azonban sokszor részt veszünk egymás ünnepein: esküvőkön és keresztelőkön, amikből hála Istennek elég sok van a csoportunkban mostanában.

Hogyan épülnek fel az alkalmaitok?

Az összejöveteleinket mindig más családnál tartjuk és a házigazda egyben a téma gazdája is. Az alkalmainkat imádsággal kezdjük és azzal is zárjuk le. A kettő között pedig valamilyen előadás hangzik el kérdésekkel és véleménynyilvánítással, majd kötetlen beszélgetés, falatozás és – bőjt időn kívül – koccintás következik. Volt olyan alkalmunk is, amikor nem volt előadás, csak arról beszélgettünk, hogy kivel mi van, de ezek végén valamiféle hiányt éreztünk, ezért igyekeztünk továbbra is inkább egy témát körbejárni.

Milyen témákról beszélgettek?

A kezdetektől nem törekedtünk egy-egy nagyobb téma rendszeres feldolgozására, az a hittanórák feladata. Úgy gondoltuk, az atyát, aki megtisztel minket, nem terheljük külön kéréssel. Amit hoz nekünk, azt örömmel fogadjuk. Ilyen előadónk volt például több alkalommal Bíró László püspök atya, Udvardy György atya, mint egyházmegyénk hitoktatási felelőse, majd segédpüspök.

Mikor pécsi püspök lett, már nem kérhettük, hogy minket is tanítson. Laikus előadóink voltak többek között a MÉCS vezetői, vagy a magyarországi Schönstatt mozgalmat elindító csapat egyik házaspárja. Az utóbbi időben, mivel nagyon nehéz jól felkészült előadót megnyerni, a házigazdánk általában a saját szakterületükről vett témákat hoztak. Ezek nagyon érdekes és színvonalas előadások! (Például Bach, Dürer munkássága.) Családi protekció segítségével a ferences Didák testvér évente egy-két alkalommal eljön közénk, akit mindig örömmel várunk.

Kik járnak a csoportba jelenleg?

Az itt látható fényképen szereplő házaspárok, valamint a fényképről hiányzó három házaspár: Fejes Kálmán és Xéni, Pál Zoli és Kati, valamint „legfrissebb” társaink Juhász Géza és Ibolya.

A képen a földön ülve balról jobbra Hujter Ida, Ludmány Emil, Cseh Zsolt és Hujter Misi, széken ülve balról jobbra: Ágh Józsi és Edit, Papp Györgyi (Ludmány Emil felesége), Bató Márti és András, Dormán Márti és György, Szakács László és Mickó, valamint Cseh Andi látható.

Mi a titka, hogy a csoportotok ennyi időn keresztül komolyabb konfliktus nélkül együtt maradt?

Először is a köztünk létrejövő barátságok. Eleinte nagyon sokat számított az, hogy közel laktunk egymáshoz, hétköznapi élethelyzetekben, óvodába menet, vásárlás közben is gyakran összefutottunk, tudtunk egymásról. A csoport nő tagjai indítottak egy varrókört is, ami leginkább beszélgetős körként működött. Alapvető, hogy mindnyájan azonos világlátásúak vagyunk, azonosak az értékeink. Összetartó erőt jelentenek a már említett közös ünnepek: keresztelők, esküvők is, amire természetes módon a családtagjaink mellett meghívjuk a csoportunk tagjait is. Ezeken felül nagyon fontos a közös szolgálat. Közösségünkben nőtt ki a rózsafüzér kör (*amiről a 2018. húsvéti számban olvasható egy riport – a szerk.*), és részt veszünk a pékáruk szállításában a Karitásztól a pénteki ételosztásokhoz.

Meg kell említeni, hogy a kezdetektől – pozitív értelemben – szabadon hagytuk, és hagyjuk a csoportunk tagjait. Tiszteletben tartottuk azt, ha valaki egy lelkiséghez kötődött, de a csoport a plébániához tartozónak határozta meg magát, és ennek megfelelően működött. Nem gyakorlunk nyomást egymásra, ha például valaki néhány alkalmon nem tud részt venni. Továbbá az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye 1995-ös zsinatának előkészületei, eredményei erősítették csoportunkat. A zsinat útmutatásai ma is frissek, jó tájékozódási pontok a megújuláshoz, az Eucharisztikus Kongresszusra való készülődéshez.

Mit tartotok az elmúlt 30 év gyümölcseinek?

Már volt róla szó, hogy többünk családjában ápolásra, támogatásra szorulnak az idős szülők. Nagyon jó tudni, hogy a csoportból minden házaspár vállalja az ezzel járó feladatokat, és szeretettel gondoskodik a szüleikről. Ebben példát és erőt adtunk egymásnak.

A csoportunkat tudatosan azzal a céllal is hoztuk létre, hogy ez a gyermekeink részére azonosulási csoport legyen, leányaink és fiaink megismerjék egymást, lehetőleg a közösségből is alakuljon a baráti körük. Öröm számunkra látni azt, hogy ezeknek a kapcsolatoknak egy része máig megmaradt és a mi gyermekeinkből és házastársaikból is létrejött egy új családcsoport.

Ezek valóban szép gyümölcsök. Köszönöm a beszélgetést.

Beavató szentségek ünnepe Albertfalván

Élménybeszámolóink az egyházközösségünkben történt kereszteleseket, elsőáldozást és bérmelekozást elevenítik fel. Az érintettek tansúgtételei mindannyiunkhoz szólnak.

Az idei húsvétkor egy katekumenünk részesült a beavató szentségekben, Gergő. Henrik atya egy füst alatt megkeresztelte, megbérmealta és szentáldozáshoz járult. Komoly felkészülését mi sem bizonyítja jobban, mint ragyogó arca. Tülvilági boldogságot tükrözött a szeme, a mosolya olyan, mint a szenteké: tiszta és ártatlan. Példaértékű volt, ahogy megélte a Krisztussal való találkozást. Igazán üdítő eseménye volt a feltámadási örömnépnek! Ő maga így élte ezt meg:

„Húsvét vigíliáján, amikor Henrik atya a liturgiában a keresztelezés részhez ért, hirtelen valamilyen erőt éreztem és nagyon izgultam. Amikor le kellett feküdnöm az oltár mögött, az is egészen különleges érzés volt. Szinte megállt az idő, ahogy ott imádkoztam magamban.

Kiemelném még az Oltáriszentség vételét, amire már régóta vártam és teljesen beleborzongtam. Még most is alig hiszem el, hogy ilyen kegyben részesülhettem! A szentmise végén pedig hihetetlenül jó érzés volt, hogy a templomból kifelé jövet ismerős, ismeretlen, mind gratulált, szólt hozzám egy-két jó szót. Az egész olyan különleges és felemelő volt, már nagyon régóta vágytam rá, hogy ténylegesen a keresztény közösség tagja lehessenek, egy álmom vált valóra.” (Nagy Gergely)

Ugyanekkor többen is – felnőttek – először járultak szentáldozáshoz. Rajtuk is az izgatott várakozás, majd a boldog beteljesedés látszott.

Ilyenkor jó egy kicsit magunkba tekinteni, és újraértékelni, újralelkesíteni a Jézussal való kapcsolatunkat!

Április 29-én, húsvét 5. vasárnapján Schnell György püspök atya megbérmálta fiataljainkat és a katekumeneket. Ők így számolnak be erről:

„Elég nehéz megfogalmazni azt a katarzist, amit elsőáldozáskor átéltem. Tulajdonképpen a bemutatástól egészen a bérmálkozásig, minden egyes alkalom felemelő élmény volt, ünnep! Hálás köszönet ezért Henrik atyának és Ákosnak!” (Vidnyánszky Klári)

„Vágytam a kiskeresztekre, nélkülük nem bírtam volna ki a felkészülést. Az első gyónásra való lelki felkészülés nagyon izgalmas volt. 10 napot töltöttem a lelkiismeret vizsgálattal, egy A/4-es lapra írtam. Lelki vizsgára készültem, de jó volt az atya segítsége, csökkent a gyónás sikertelenségétől való félelmem. Tetszett az új gyóntatófülke: világos, tágas, levegős.

Az élet megkésett ajándéka: elsőáldozás – egy »felnőtt diák« számára nagyobb ajándék, mint gyerekkorban. Az előkészület, vágyódás, várakozás. A bérmálás a keresztény nagykorúság, a személyes döntés szentsége. Általa lett teljes a hitem, amikor mise közben kimondtam az Áment. Jó volt a beszélgetés a Püspök atyával – oldotta a feszültséget és barátságos volt.” (Rádin Erik)

A gyermekek szeptember óta készültek a bűnbánat- és az Oltári-szentség vételére. Heti rendszerességgel találkoztunk, jól megismertük egymást, tudtuk, melyik kisgyermeknek hogyan segítsünk. Igyekeztünk is Henrik atyával és Tomi atyával egyengetni az útjukat a nagy találkozás felé.

Beszámolóik sokatmondóak, bepillantást engednek lelkükbe:

„Megkönnyebbülten jöttem ki a gyónatatószékből.”

„Gyónás után úgy éreztem magam, mintha lebegnék.”

„Akkor nyugodtam meg igazán, amikor láttam elégni a bűneimmel teleírt papírt.”

„Gyónás előtt egy zárt ketrecben éreztem magam, ami egy szép erdővel körülvett mezőn állt. Gyónás után kinyílt az ajtó és én kiléphettem a szabadba.”

A gyerekek szentgyónása után egy beöltözési liturgián vettek részt a családok. Fehér ruhájuk jelképezte lelkük tisztaságát, a feszület a nyakukban Krisztus megváltó irgalmát, és a gyertya a világ világosságát. Így jártunk egy körmenetet a templomban szülői könnyekkel kísérvé.

A szentáldozást követő pillanatok felemelő látványt nyújtottak. Ragyogott az arcuk a boldogságtól és a büszkeségtől. A szenteknek lehet ilyen szép arcuk! Élményeiket a délutáni dicsőítés hálaimáiban fogalmazták meg:

„Köszönöm Jézusom, hogy szeretsz engem!”

„Köszönöm Jézusom, hogy találkozhattam veled!”

„Köszönöm Jézusom, hogy a választottad vagyok!”

„Köszönöm Jézusom, hogy te is vártad a találkozásunkat!”

„Köszönöm Jézusom, hogy ragyogásoddal körülveszel engem!”

Ígéreteket, kéréseket is mondtak Jézusnak:

„Add, hogy minden vasárnap áldozhassak, Jézusom!”

„Kérlek, Jézusom add meg gyakran ezt az élményt!”

„Adj erőt Jézusom, hogy ne bántsalak meg bűneimmel!”

„Segíts, Uram, hogy mindig engedelmes legyek!”

„Leyerél te a mindennapi kenyered!”

Azóta már eltelt néhány vasárnap, és hála a Jóistennek nagyon sokan ismét szentáldozáshoz járultak elsőáldozóink közül. Sőt, egy-egy hétköznapi misén is találkoztunk! Az ünnep ékköve, Bence minden nap jön ministrálni. Csodálatos istenszeretet! Ahogy Jézus mondta: „Ilyeneké a mennyek országa!”

Mickó

Hogy kerül egy lézergravírozó gép a Szemináriumba?

Immár hagyományosnak számító cikksorozatunkban közösségünk papi, diakónusi hivatást választó tagjaival beszélgetünk felszentelésük alkalmából. Ezúttal Szivák Tamás atyával beszélgettem életről, családról, papi hivatásról – és a lézergravírozó gépről.

Kedves Tomi atya! Köszönöm, hogy elfogadtad a meghívásunkat és interjút adsz az Egyházközségi Levél olvasóinak! Peti öcséd a lányom osztálytársa a Don Boscóban, innen ismerjük családotod, a szüleidet, ezért inkább az interjú teljessége miatt kérdezlek róluk először.

Öten vagyunk testvérek, egy lány, a többiek fiúk. Én vagyok a legidősebb, 1993. december 21-én születtem, 24 éves vagyok. Joci öcsém másfél évvel fiatalabb, utána nagy korkülönbséggel Peti következik, a többiek sorban utána. Nagy család vagyunk, de a szüleimnek könnyebb a dolga: négyen neveljük a három kisebb testvérünket. Lakihegyen lakunk, édesapám odavalósi. Apai nagyszüleim tőlünk két háznyira laktak, sajnos már csak nagypapám él a házban. Édesanyám erdélyi, Csíkszentimrérről származik.

Szüleid mivel foglalkoznak?

Édesapám sokáig családi vállalkozásban dolgozott, amit egészségi okok miatt abba kellett hagynia. Körülbelül 10 éve kárszakértő az egyik nagy biztosítónál. Édesanyám eredetileg könyvelő, de pedagógiai asszisztens képzést is végzett, hogy több időt tölthessen a gyerekekkel. Most éppen a Don Bosco óvodában dolgozik. A családunk beállítottsága olyan, hogy otthon mindent magunk szerelünk, barkácsolunk. Ez a fajta mentalitás nem csak a ház körüli területre igaz, hanem az ételekre is. Nyáron nagy mennyiségben rakunk el lekvárokat, savanyúságot. Tartunk otthon tyúkokat és kacsákat is, télen szoktunk disznót vágni.

Vallásos a családotok? Hogy alakult ki a papi hivatásod?

Édesapám reformátusnak lett keresztelve, de nem volt kifejezetten vallásos. Édesanyám katolikus, vallásos családból jött.

Édesapám munkabeosztása miatt nem tudtak egyházi házasságot kötni, mert csak akkor volt jegyesoktatás, amikor ő dolgozott. 1998-ban hazlátogattunk Erdélybe, ekkor egy rövid, de elmélyült felkészítő után házasodhattak össze Korondon. Mi is ekkor lettünk megkeresztelve testvéremmel.

Az általános iskolát Csepelen kezdtük, utána Budatétényben, a Rózsakerti Általános Iskolában folytattuk a tanulmányainkat. Ötödik osztálytól hittanra és misére jártunk, így kerültünk kapcsolatba a Budatétényi Szent István király Plébánia közösségével, ahol már akkor is Udvarnok László atya volt a plébános. Aktív tagjai lettünk a közösségnek, azóta is oda tartozik a családom.

Általános iskola után a pesti Piarista Gimnáziumba jártam. Inkább a matematika és a fizika iránt érdeklődtem, ezekből a tárgyakból versenyekre is mentem, emelt szintű érettségit tettem. Mindig is jó fejem volt a matekhoz, de főleg a problémamegoldás mozgató. Sokan javasolták az érettségi előtt, hogy menjek a Műegyetemre, ahhoz van tehetségem. Ekkor már biztos voltam benne, hogy pap szeretnék lenni, csak azért tettem ezekből a tárgyakból emelt szintű érettségit, mert érdekelt.

A papi hivatásom a 10. osztályban tudatosult bennem. Nem tudom kifejezetten egy megragadható alkalomhoz kötni: év elején még nem tudtam, év végére pedig biztos voltam benne, hogy ezt szeretném. Így utólag visszagondolva három jelentős szakaszt tudok kiemelni:

Az első, amikor még csak érelelődött a gondolat. Ebben segített, hogy minden pap és szerzetes, akivel találkoztam, pozitív példa volt számomra. Ezzel kapcsolatban felmerült bennem is, hogy mi lenne, ha ezt az utat választanám – de ekkor még csak egy kósza gondolatként.

Ebben közrejátszhatott az is, hogy az egyik piaristák által szervezett nyári túrán a kísérő öregdiákkal beszélgettünk. Megkérdeztük tőle, hogy nem gondolkodott-e azon, hogy piarista szerzetes legyen. Az volt a válasza, hogy ezen nem, de az egyházmegyes papság felmerült benne. Először még csak ilyen gondolatokként jutott eszembe, de úgy, hogy egyik nap felmerült, viszont a következő nap már nem is gondoltam rá.

A második szakasz, amikor eldöntöttem. Ezt egy évre tudom leszűkíteni, valamikor 10. osztályban. Talán az is szerepet játszott, hogy a 9. osztály utáni nyáron a húgom keresztanyja elment bencés apácának. Ez azért is volt rám nagy hatással, mert addig, akiket papként vagy szerzetesként ismertem, azokkal már hivatásukat betöltve találkoztam. Ő volt az első, akinél láttam, hogy ezt az utat választja. Kötődünk hozzá, mert minket korábban, mint ministránsokat rendezett, illetve a hittantáborok szervezésében és lebonyolításában is tevékenyen részt vett.

Utána még volt két év az érettségiig és a jelentkezésig. Ez idő alatt sokat segített és megerősített a döntésemben, hogy minden nap, amikor olyan idő volt, hogy lehetett biciklizni, akkor reggel áttekertem a templomba. Zsolozsmával és fél óra szentségimádással kezdtem a napot, majd ezt követően mentem az iskolába. A biciklizéshez jó idő viszonylag tág keretek között mozgott, mert ősszel szépen lassan hozzá lehetett szokni a hideghez és még 5-6 °C-ban is mentem (hóban azért már nem).

Milyen volt az élet a Szemináriumban?

Bíboros atyánál jelentkeztem kispapnak, aki az Esztergomi Szemináriumba küldött, hogy készüljek a papságra. Nagyon jól éreztem magam, jó közösség volt. Sokszínű társaság jött össze, de mindenki hozzá tudott valamit adni a közös készüléthez, amihez hozzátartoztak a kápolnai

programok, a főiskolai órák, a közösségi együttlétek (sok nevetéssel). Ezeken felül mindenki úgy gazdálkodott a szabadidejével, ahogy jónak látta.

Itt is folytattam a barkácsolást, de ezt csak a szobámban tehettem, nem volt rá más lehetőségem. Úgy kezdődött, hogy kitaláltuk, hogy saját készítésű könyvtartót adunk valakinek ajándékba. A problémát az jelentette, hogy erre mindössze három nap volt. Végül az otthon leszabott faanyagot dekopírfűrészszel kivágtam, ezt kellett ragasztani, lepácolni. Utána vastagon állt a fűrészpor a szobámban. Testvéreimnek intarziát készítettem, szintén a szobámban. Legutóbb egy lézergravírozó gépet építettem. Ez nem olyan bonyolult, mint amilyennek tűnik: minden elérhető hozzá az interneten, csak meg kell venni az alkatrészeket és összeépíteni.

Mi lesz a papi jelmondatod?

Egy idézet a 42. zsoltárból: „*Mint szarvas sóvárog a forrásvízre, úgy áhít a lelkem, téged Istenem.*”

Milyen pap leszel? Milyen típusú szolgálatban tudod magad elképzelni?

Most még nincs konkrét tervem, vagy olyan irány, amit követni szeretnék. Azt a feladatot fogom ellátni amit kapok, a lehető legjobb tudásom szerint, és igyekszem nyitott szemmel járni, hogy észrevegyem a lehetőségeket és a szükségleteket. Tudom, hogy rengeteget kell még tanulnom, főleg az első időkben. Jelenleg erre szeretnék koncentrálni. Azt biztosan tudom, hogy a beszédekben még bőven van hova fejlődnöm, tapasztalatot szerezni. Az idősebbek azt mondják, hogy kell egy-két év, amíg az ember rátalál a saját hangjára, stílusára. Bár sokan zárkózottnak gondolnak, én inkább azt mondanám, hogy nem vagyok kezdeményező alkat, nem jelentkezem be sehova, de szívesen megyek, ha hívnak.

Ezt magam is tanúsítom, egyúttal még egyszer köszönöm, hogy elfogadtad a meghívásunkat. Egész albertfalvi közösségünk nevében kívánom, hogy azon az úton tudj végig haladni, amit neked a Jóisten a papi hivatásban kijelölt!

Bene Lajos

2018. Űrnapja 27

A kertészmérnök biológus

Új rovatunkban plébániai közösségünk egy-egy tagjáról próbálunk „arcképet festeni” szakmáján, hivatásán keresztül. Nem csak mint dolgozó keresztényt szeretnénk őket bemutatni, hanem reméljük, hogy egy-egy ilyen hivatás megismerése útmutatás lehet a polgári életben helyüket kereső fiataljaink számára is.

Dr. Preininger Évával, a Nemzeti Agrárkutatási és Innovációs Központ Gyümölcstermesztési Kutatóintézet kutatási igazgatóhelyettesével beszélgettem. Éva az utóbbi időben rendszeresen vállal lektori szolgálatot a szentmiséken. A közelmúltban egy rádióriportban ismertem fel jellegzetes hangját. Ekkor született meg az ötlet, hogy ő kerüljön először „vallató székembe”.

Egy kimondhatatlan nevű intézetben vagy vezető. Nem gondolom, hogy amikor az óvó néni megkérdezett, hogy mi akarsz lenni Évike, te rávágta, hogy kutatási igazgató. Hogy kezdődött?

Az Eötvös gimibe jártam és nem voltam túl jóban a biológia tanárommal. Az anyukám viszont kertészmérnök, és annyit áradozott erről a szakmáról, hogy szinte természetes volt, hogy én is ezt a pályát válasszam. Bele kellett húzni a tanulásba, és sikerült bejutnom a Kertészeti Egyetemre. Tősgyökeres pestiként, mint végzett kertészmérnök, nem vágytam arra, hogy ágazat-vezető lehessenek egy távoli kis falu térségében. A szakvezető tanárom arra bízott, hogy inkább kutatással foglalkozzam, így kerültem a Gyümölcstermesztési Kutatóba. Innen, egy belső ösztöndíjjal, elküldtek egy évre tanulni az ELTE-re. Annyira megtetszett az egyetem hangulata, hogy ott ragadtam. Az elmúlt 25 évben mindig is kötődtem az ELTE-hez. Ma már csak heti egy nap, de még mindig oktatok. Hat évvel ezelőtt visszacsábítottak a Gyümölcstermesztési Kutatóba, így lettem a mikroszaporító labor vezetője, egy évvel ezelőtt pedig kutatási igazgatóhelyettesnek neveztek ki.

Azt hiszem, nagyon sokan vagyunk, akiknek fogalma sincs arról, hogy mi is az a mikroszaporítás.

Mikroszaporítás segítségével rövid idő alatt lehet nagy tömegben, azonos

fajtájú, fertőzéstől mentes növényeket előállítani. Soha ennyi dísnövényt nem tudnánk megvenni a boltokban, ha ezeket nem lehetne ilyen felgyorsított módon szaporítani. Természetesen ezt csak mesterséges (labor) körülmények között lehetséges véghezvinni. Kicsi üvegben, mesterséges táptalajon, a növénykéket megfelelő hormonkezeléssel rá lehet venni arra, hogy folyamatosan rügyeket hajtsanak ki, és ezáltal egy növényből egy-két utódnövény helyett akár tízezer is termeszthető. Ha ma az ember bemegy a virágboltokba, az ott kapható növények legtöbbjét így állítják elő. Így sokkal hatékonyabb és olcsóbb is a tömeges szaporítás. De nem csak dísz- és haszonnövények, hanem védett növények szaporítására is fel lehet használni ezt a technológiát.

Mivel foglalkoztok még?

Az intézetünk egyik kiemelt feladata, hogy vírusmentes szaporítóanyagokat állítunk elő. Elmagyarázom egy példával, hogy közérthető legyen.

Pont erre akartalak kérni.

Valaki elmegy a faiskolába, hogy vegyen egy új kajszi csemetét, mert a régi fája kipusztult. Megteheti, mert van megfelelő szaporítóanyag. A csonthéjasokat például olyan mértékben támadják meg a vírusok, hogy ha nem állítanánk elő vírusmentes szaporító anyagot, akkor talán már kajszi sem lenne. Pontosan ezért, évről évre megfelelő mennyiségű, és minőségű szaporító anyagot kell előállítani, szigorú törvényi előírások alapján.

Ennek az első lépését csináljuk mi, vagyis mi vírusmentesítjük azt a törzsfa állományt, amiből aztán a későbbi szaporítóanyagokat szedik a faiskolák. Ez a vírusmentesítés egy hosszú és aprólékos munkát igénylő folyamat.

Több év, mire abból a kis növénykéből kiültethető növény lesz, és nem is mindig sikerül.

Hol végzitek mindezt?

Budatétényben, a közismert Rózsakertben van az Intézet központja, ott található a labor is.

Úgy tudom, hogy van még egy nagyon fontos feladatotok.

Igen, az intézet fő profilja a nemesítés. Vannak fajok, amiből Magyarországon csak olyan fajtákat lehet kapni, amit a mi intézetünk nemesített. Ilyen például a dió vagy a meggy. (Biztosan nagyon sokaknak ismerősen cseng az Érdi bőtermő neve.) A gyümölcsnemesítés egy kb. 15 éves projekt, mire egy hibrid magból esetleg új fajta lesz. Van úgy, hogy elkezdi egy szakember és évekkel később helyette már az utódja fejezi be. Ez egy igazi generációkon átívelő munka. Talán ez is benne a szép.

Beszélgetésünk elején elsiklottunk az egyetemi oktatói pályád mellett. Néhány kritikai bejegyzést olvastam a diákjaidtól, és szinte mindenki dicsért. Kedvenc bejegyzésem: „Nekem olyan példaképszerű, csíptem.”

Botanikát és növényi biotechnológiát oktatok, emellett vannak szakdolgozóim és doktoranduszaim is. Tanítani mindig is szerettem, a vizsgáztatás egy kicsit fárasztóbb dolog. Igyekszem mindig szigorú és igazságos lenni, csak azt visszakérdezni, amit leadtam. Érdekesen visszahatnak a dolgok. Ha érdeklődők a hallgatók, az mindenképpen jó hatással van a tanárra is. Szeretem, ha jó hangulat van az óráimon.

Többen megdicsérték már a hívek közül, hogy szépen és érthetően olvasol.

Iskolás koromban sokszor indítottak felolvasó és prózamondó versenyen. A családom beszélt rá, hogy jelentkezsek lektori szolgálatra. Oktatóként nem esem kétségbe attól, hogy sok ember előtt kell megszólalnom. Ezt nem magamutogatásnak, inkább szolgálatnak tekintem. Úgy gondolom, hogy elveszti a varázsát a felolvasott szöveg, ha valaki kevésbé érthetően tálalja. Igaz ez akkor is, ha már sokadszorra hallja a hívő. A magam szerény eszközeivel ezen szerettem volna segíteni.

Köszönöm szépen a beszélgetést!

Kiss István

Nálunk a hét keddtől keddig tart

Plébániánk egyik legrégebben működő közösségét, a Nyugdíjas klubbot s annak jelenlegi vezetőjét szeretnénk bemutatni a kedves híveknek. Sokunk számára talán rejtve van e kis csoport élete.

Az 1993-ban alakult Albertfalvi Keresztény Társas Kör nyugdíjasai 1995. május 27-én alakították meg Verbényi István atya áldásával a Döngicsélő Nyugdíjas Klubot. Első vezetője Murányi Kati lett, akit 1999-ben Csernus Gáspár váltott, 2016-ban bekövetkezett haláláig.

Mottó: „Ne dühöngj, hogy megöregedtél! Sokaknak ez sem sikerült!”

(Bernard Shaw)

Összejöveleiteit eleinte kéthetente tartotta a Klub. Imával kezdtek, Mária énekek, kézimunkázás, diavetítés, úti beszámolók, teázás, kirándulások, beszélgetések, névnapok megünneplése

süteménnyel és üdítővel következtek. Rendszeresen részt vettek az AKTK és a Klub által szervezett kirándulásokon is.

2010-től keddenként 14-16 óra között találkozunk az Albertfalvi Községi Házban. 2011-ben technikai fejlesztést hajtottunk végre: laptopot kezdtünk használni a "műsorhoz", így képek, filmek, hanganyagok szélesítették a választékot. 2014-ben az AKTK által vásárolt projektor segítségével már mozi minőségű előadások készítése vált lehetővé.

Egy-egy összejövétel témáját vallási, vagy nemzeti ünnep befolyásolja, de általában a megszokott „menetrend” szerint alakul: imával kezdünk, és együttlétünket hálaadó imával fejezzük be. Közben pedig mindenféle kulturális élményekben részesülünk. Az a célunk, hogy egy kicsit kikapcsolódjunk a mindennapi gondokból.

Körülnézünk a magyar irodalom kifogyhatatlan tárházában. Olvasunk, vagy hallgatunk verseket Berzsenyitől Vörösmartyn át erdélyi szépíróin-
kig, Reményik Sándorig és Wass Albertig.

Viszonylag kevésbé ismert költőket is megismerünk, mint pl. Gyóni Gézát, Ábrányi Emilt, Dutka Gézát, Reviczky Gyulát, Lakatos Istvánt stb.

Különlegességek is előfordulnak: hallottuk Kossuth hangját fonográfról, meghallgattuk Mindszenty hercegprímás úr híres november 3-i szózatát, filmhíradó részleteket láttunk az 1938-as Eucharisztikus Kongresszusról, megnéztük az Úr Jézus kinszenvedéséről készült „orvosi szempontok” szerint elemzett filmet. A nagyhéten bementünk a Szent Sírba Jeruzsálemben, karácsonykor megsimogattuk a csillagot a betlehemi barlangban, és Pünkösdkor az apostolokkal együtt vártuk a Szentlelket. Adventben mi is gyűjtogattunk (gyertyákat a koszorún), imádkozva és énekelve vártuk a kis Jézus születését.

Évente egyszer, az advent előtti utolsó összejövetelünkön ünnepeljük meg egy koccintással valamennyi döngicsélő névnapját. Néha karácsony és húsvét után a legközelebbi alkalommal „morzsa” napot tartunk. (Ilyenkor az ünnepi süteményekből megmaradt „morzsákat” eszegetjük leöblítve egy kis boroscskával.)

Utazgattunk is. Bejártuk Amerikát, Spanyolországot, Portugáliát egy-egy amatőr úti film megtekintésével, és a résztvevők kiegészítették a látottakat helyi élményeikkel.

A zenei blokkban Verdi operáit ismertük meg, és végigkísértük az operett történetét Offenbachtól Lehár Ferencig.

Művészettörténeti, természeti, vallástörténeti filmeket is néztünk. Érdekes volt betekinteni a „Vatikán titkai”-ba, és meglátogatni a római bazilikákat.

Szeretünk nevetni, néhány klasszikus kabaréjelenet csak fokozza jókedvünket. Volt, hogy teljes együttlétünket vidám jelenetek megnézésével töltöttük.

Játékfilmeket is néztünk, például klasszikusokat (Quo vadis, Casablanca), vallásos tartalmúakat (Péter a kőszikla, VI. Pál viharos idők pápája), vígjátékokat (Furcsa pár, Enyém, tied, miénk), a köznapok történeteit (A szívedbe zárva, Sír a telefon), zenés filmeket (A nagy Caruso, Halászegény frakkban). A klubtagok jelenlegi kívánsága szerint komolyabb erőszakot tartalmazó filmeket: krimiket, háborús történeteket általában nem vetítünk.

Eddig közel 150 filmet láttunk, és terveink között még jó néhány szerepel. Színházi előadások is előfordulnak vetítéseinken (pl. Molnár Ferenc: Egy, kettő, három).

Minden szeptember első szombatja a Döngi kirándulás napja. Az utóbbi időben voltunk Pálósszentkúton, Kecskeméten, Tatán, Fóton, Vácrátóton, Szécsényben, Balassagyarmaton, Jászberényben, Jásdon, Móron, Bodajkon, Pákozdon, Kápolnásnyéken, Martonvásáron. Idén is készülünk, célunk egy Mária kegyhely meglátogatása.

Szeretünk így együtt lenni. Sajnos egyre kevesebben vagyunk. Ennek természetes oka van, hiszen az elmúlt néhány évben több kedves társunk is az örökkévalóságba költözött (Haffner Karcsi és felesége, Molnár Pista, Konráth Ilike, Soós Ica néni, Csernus Gáspár). Mások egészségi okokból nem tudnak már jönni: Csernus Cilike, Kaszás Marika. Reméljük, hamarosan bővülni fog a Klub kedves új tagokkal. Várunk minden érdeklődőt, új és régi döngicsélőt, gyere közénk!

Kedves nyugdíjas testvérünk, hidd el, jó velünk együtt lenni. Egyik klubtársunk szerint: „Nálunk a hét keddtől keddig tart!”

Madaras Gábor

Testületi vallomások

Milyen gyorsan röpi az idő! Nem oly régen még az első, beköszönő cikk tartalmán morfondíroztam, most pedig ismét itt van a lehetőség, hogy pár történetet megosszak Veletek az elmúlt időszakból, illetve eljött az első alkalom, amikor a testület tagjainak megismerésében tehetiünk közösen pár lépést.

Elsőként az egyházközségünk életében legfontosabb materiális eseményként a templomtető cseréjének projektjét említem, ami a közbeszerzés szakaszában van. Amint a vállalkozó kiválasztásra kerül, megindulnak a munkálatok, amihez már most szíves türelmeteket kérem.

A Községi Ház munkacsoport összeszedte a tőletek érkezett információkat és visszajelzést adott a terveket készítő építészmnőnek, akivel a tervek véglegesítésén dolgozunk. A képviselő testület úgy döntött, hogy pályázati pénz segítségével templomrekonstrukciós tervet dolgoztat ki egy szakértő csapattal annak érdekében, hogy szakmai alapokon nyugvó koncepció mentén tudjunk haladni a templom felújításával, korszerűsítésével. A Községi Ház munkacsoport tagjai összegyűjtötték azokat a témákat, amiket szeretnénk 5-10 éven belül megvalósítani, és a listát átadtuk a kiválasztott szakmai csapatnak, amely építészből, villamosmérnökből és gépészmérnökből áll.

A legfontosabb közlendők után szeretettel ajánlom figyelmetekbe az alábbi rövid interjút, amelyre elsőként Riszterer Tomit kértem meg, és akinek nagyon köszönöm, hogy pionírként, vonakodás nélkül vállalta el, hogy beszél egy picit magáról, családjáról, albertfalvi emlékeiről.

Mondd el pár szót, mi a feladatod a képviselőtestületben!

Hivatalosan a digitális média felelőse vagyok. Magyarul: én tartom karban a honlapot és kezelem az alfa-hírek levelező listát. Nem hivatalosan meg minden olyan dolog, amihez többé-kevésbe értek.

Általában a műszaki jellegű feladatok.

Miért tartod fontosnak a képviselőtestületi munkát?

Szeretnék hozzájárulni plébániánk fejlődéséhez. Szeretném, hogy ez a plébánia egy olyan hely legyen, ahol minden szinten rendben mennek dolgok. Ahol egy élő közösség van. Szeretném, hogy a közösségünk erősödjön és ne csak az emberek közötti kapcsolatok, hanem az Istennel való kapcsolatunk is. Sőt, elsősorban az Istennel való kapcsolatunk, mert abból következik az összes többi. Valahogy úgy éreztem, Henrik atya megjelenésével elérkezett az idő, hogy a képviselőtestületi munkán keresztül is segíteni próbáljak.

Kérlek, beszélj röviden magadról: szüleidről, testvéreidről, családotról, albertfalvi kötődésedről!

1967-ben születtem, így tavaly léptem át a nagy vízválasztón, akkor múltam 50 éves. Mint azt sokan tudják, hét gyermekem van. Nagy gyermekeim már a saját életüket élik, így valójában a három „kicsivel”, egy háromgyermekes család mindennapjait éljük. Feleségem, Zsuzsi, az albertfalvi szentségimádás szervezője. Erre Henrik atya kérte fel úgy, hogy akar-e az Úr Jézus „titkárnője” lenni? Ő igent mondott. Így elmondhatom, hogy az Úr Jézus titkárnője a feleségem! Egyébként két testvérem van. Ági, aki másfél évvel idősebb nálam és Viki, aki 24 évvel fiatalabb. Viki nem vér szerinti testvérem. A szüleim fogadták örökbe, de testvéremként tekintek rá. Édesanyámat 28 évesen vesztettem el. Őt sokan ismerték és szerették a régebbi albertfalvi hívők közül. Sokakat tanított hittanra, itt a plébánián és az akkor induló Don Bosco Iskolában is. Az ő nevéhez kötődik a plébániai hittan ovi beindítása. Sokat töprengtem rajta, hogy mi volt a titka, hogy kivétel nélkül szeretettel emlékeznek rá. Két dologra jutottam: amit csinálsz, azt szívvel-lélekkel tedd, és mások szeretetteljes elfogadása. Magam is próbálkozom ezek megvalósításával, de sokszor nem is olyan egyszerű. Sajnos édesapám sem él már, őt tíz éve vesztettem el. A maga módján ő is kivette a részét az akkori plébánia életből. A Jóisten műszaki érzékkel áldotta meg, így ezekben a dolgokban segített.

Mi volt az első emléked az Albertfalvi templomról?

Első emlékem az volt, amikor a szüleim második általános iskolás koromban elhoztak ebbe a templomba azzal, hogy ide fogunk mostantól járni.

Előtte az Örökimádás templomba jártunk... Emlékszem az akkori gitáros csapatra, ahol pl. Fejes Imi is gitározott és Murányi Kati fiatal lányként énekelt. Erről képem is van!

Mi a legkedvesebb emléked a templomi közösséggel kapcsolatban?

Huh! Sok emlékem van... Melyik a legkedvesebb? A múltban keresgélve talán az egyik legkedvesebb 10 éves koromból egy ábrahámhegyi nyaralás a Kunz család nyaralójában, ahova meghívtak a plébániáról néhány gyereket kb. 10 napra. Fantasztikusan jól éreztük magunkat. Gimnazista koromban minden nyáron elmentünk a plébániai barátaimmal egy 5-10 napos biciklitúrára. Ez is felejthetetlen élmény volt...

Egy élmény a jelenből: Henrik atya ránk bízta a fiatal házascsoport vezetését. Szeretek velük lenni. Ez egy kicsit másfajta öröm mint a korábbiak, de jó a fiatalokkal együtt lenni, beszélgetni, egymást megismerni, egymásért imádkozni. Örülök, ha esetleg hozzájárulhatok ahhoz, hogy hitben együtt növekedjünk és így jobban eligazodjunk a minket körülvevő dolgokban.

Voltak-e meghatározó személyiségek, akik Albertfalvához köthetőek?

Mivel Albertfalván nőttem fel, így a kapcsolataim nagy része ide köt. Sok barát és ismerős van itt. Egy részük már nem ide jár templomba, de többen még mindig a plébániánk aktív tagjai. Természetesen név szerint meg kell említeni Keglevich István atyát, aki anno velünk, gyerekekkel foglalkozott. Gyerekként nem mondanám, hogy szerettem, de felnőtt fejjel egyre inkább ráeszmélek arra, hogy mennyi mindenben igaza volt. István atya személye sokakra komoly hatással volt, és hiteles példát adott az önmagát feláldozó Krisztuskövetésről.

A legfontosabb személy azonban, akit 35 éves koromban egyik albertfalvi testvéremem keresztül megismertem: a Szentlélek. Ez az ismeretség alakítja a mai életemet, tesz azzá, ami vagyok. Ő hív, Ő formál. Az Ő akaratát keresem....

Kérlek, csatolj egy régi fényképet az albertfalvi közösségről és pár szóval mutasd be a képen lévőket!

No, ez azt hiszem elég régi, circa 40 éves lehet. Ilyen volt anno a gitáros mise. Sajnos a képen lévők egyike sem jár már ide, a mi templomunkba. Akiket megemlítenék, Ágota és Zsófi, a korábban említett Kunz család két legidősebb gyermeke, illetve Kindelmann Győző, aki az akkori gitáros csapat vezetője volt. Nem kizárt, hogy leghátul én is ott gitározgatók...

A képviselő testület tagjaként milyen mottót választanál magadnak?

Nem nagyon vannak mottóim, de ha választanom kellene, akkor azt a mottót választanám, amit egy nővértől hallottam Medjugorjében: „Örömmel előre!”. Ebben benne van az aktivitás, és az, hogy amit teszünk, azt örömmel tegyük. Örömmel Isten ügyét szolgálni! De ezt nemcsak, mint képviselőtestületi tag vallom, hanem mint tágabb életprogramot is.

Díjeső a Don Boscóban

Ez az év is jól sikerült! Az első félévben az egyházmegyei angol és német eredmények csillogtak a legszebben: három első, két második és egy harmadik helyezés. A második félév a kerületi versenyek tekintetében igazán eredményes. Tizenegy alkalommal lett Don Boscós diák – egyéniben vagy csapatban – első helyezett, tizenkétszer lettünk második helyezettek és hat alkalommal bronzérmesek. Hagyományosan jól szerepeltünk a történelem-, rajz- és sportversenyeken.

Külön öröm számunkra, hogy egyre több diákunk jut el budapesti vagy országos szintre, ahol idén is szép eredmények születtek. Kiemelkedő teljesítmény volt Kertész Luca és Haszon Ákos alkotása a komplex rajzversenyen, valamint Vidnyánszky Mátyás szereplése a prózamondó versenyen. Országos szinten Kováts Kata kardvívó ért el egyéniben és csapatban jelentős sikert: csapatversenyben első, egyéniben 11. helyezést.

A tanulmányi versenyek eredményeit nézve büszkélkedhetünk diákjaink tudásán, tehetségükön, de ne feledjük el a szülők és a felkészítő tanárok munkáját sem. Köszönjük mindenkinek a szép eredményeket és az áldozatos munkát!

Wesselényi Miklós-díj (sport)

Bor Csenge Nóra

Gárdonyi Géza-díj (humán) és II. János Pál Pápa-díj (hittan)

Csobán Zsófia

Sík Sándor-díj (idegen nyelv)

Nagy Alexandra Rita

Öveges József-díj (természettudomány)

Kis Hunor

Savio-díj és Sinkovits Imre-díj (művészeti)

Kertész Luca

Savio-díj

Vidnyánszky Ádám

Savio-díj

Göncz Gáspár

Don Bosco-díj (tanári)

Szebényi Enikő tanító

Iskolánk alapítványa minden év májusában a Savio Szent Domonkos ünnepi misén adja át a díjait. A Savio-díjat az a diák veheti át, aki a legtöbbet tett a közösségért, gyarapította iskolánk hírnevét, példamutató tanulmányi eredménnyel és hitélettel rendelkezik. A három elismerés közül kettő a diákok szavazata alapján, míg a harmadik és a szakmai díj a pedagógusok javaslata által találnak gazdára. Gratulálunk mindannyiuknak!

Pedagógusaink bemutató órákat tartottak a Katolikus Pedagógiai Intézet felkérésére. Az első félévben Gánicz Zita és Szebényi Enikő egy-egy matematika órát, második félévben Zimányiné Sovány Tímea napközis foglalkozást tartott. Mindezek mellett tanulás-módszertani előadást hallhattunk Farkasné Di Giovanni Judittól, és a jelenlévő pedagógusok Montessori eszközbemutatón vettek részt.

A kicsiket napközis táborok, a nagyobbakat osztálytáborok várják júniusban. Lesz még moderntánc, néptánc és futsal tábor is. Hiszem, hogy első osztálytól a végzős diákokig minden Don Boscó-s diák a bizonyítványa mellé rengeteg élményt, tudást, nevelést és szeretetet is visz haza.

Aradi László igh.

Új könyv a 75 éves Albertfalvi Templomról

Öröndetes, hogy az elmúlt években több olyan könyv is megjelent, mely Albertfalva históriájával vagy az albertfalvi templommal, illetve az egyházközség történetével, életével foglalkozik. Ilyen pl. Sümegh László két könyve, az Albertfalvi történetek és az Albertfalvi emléképek. Cikkünkben egy újabb, ilyen témájú művet mutatunk be.

2018 tavaszán látott napvilágot Madaras Gábor tollából a TINTA Könyvkiadó gondozásában Az Albertfalvi Szent Mihály Templom története (1941–2016) című, 86 szöveges oldalt és 26 színes oldal képmellékletet tartalmazó kiadvány.

Az új könyv, mint címe is mutatja, elsősorban a templomot, mint épületet mutatja be, ugyanakkor ismerteti a templom létrejöttéhez vezető erőfeszítéseket és a templomba imádságos lelkülettel életet vivő albertfalvi egyházközség fontosabb eseményeit is. Az 1819-ben császári rendelettel alapított Albertfalva hívő lakosai a kezdetektől fogva áhítottak egy

önálló templomot. Az igyekezetet 1941-ben koronázta siker, amikor október 5-én Shvoy Lajos megyéspüspök felszentelte a templomot.

A közvetlen stílusban megírt könyvből többek között megtudhatjuk, hogy:

- az Albertfalvi Templom építésének elkezdését Mahunka Imre műbútorasztalos adománya tette lehetővé;

- Kismarty-Lechner Jenő tervezte meg az épületet;
- a templom szentélyét Búza Barna szobrászművész Szent Mihály-szobra ékesíti;
- a templom Mária-oltárának textilképe az 1938-as Eucharisztikus Világkongresszus főoltárát díszítette;
- az 1958-ban felszentelt orgonát Gergely Ferenc tervezte;
- a templom színes üvegablakai a nyolc boldogságot ábrázolják.

Az Albertfalvi Szent Mihály Templom története, 1941–

2016 című könyv szöveges részét hasznosan egészíti ki a templom külső megjelenéséről, belső teréről, üvegablakairól, oltáiról és stációiról készült 48 művészi igényű színes fotó, melyeket Madaras Balázs és Pert István készített.

A könyv kedvezményesen 1500 Ft-ért vásárolható meg a TINTA Könyvkiadó albertfalvi szerkesztőségében (1116 Budapest, Kiskőrös utca 10.) munkaidőben, vagy megrendelhető a kiadó www.tinta.hu című honlapján. Érdeklődni telefonon a 371 05 01 számon lehet.

A könyv szerzője, Madaras Gábor születésétől fogva Albertfalván él, egyházközségünk aktív tagja. Több mint 60 éve ministrál Albertfalván, kiérdemelve a veterán ministráns jelzőt. Az egyházközségi képviselő testületnek 44 évig tagja, 15 évig annak világi elnöke is volt. Azt vallja, ami vallásos életében fontos volt, abból szinte minden az albertfalvi templomhoz kötötte és köti.

Kiss Gábor

Úrnapi feladvány

Miért van a rajzon szőlő és búzakaralász?

Egészísd ki a kép alatti szót és megtudod!

. L . P . NY . G

Gyerekszáj

**„Én csak egy dolgot szeretek...
illetve kettőt... Istent és a parizert!”**
(Fehér család)

Asztali ima egyik ebédnél: „Éhes
Jézus légy vendégünk...”
(Selmeczi család)

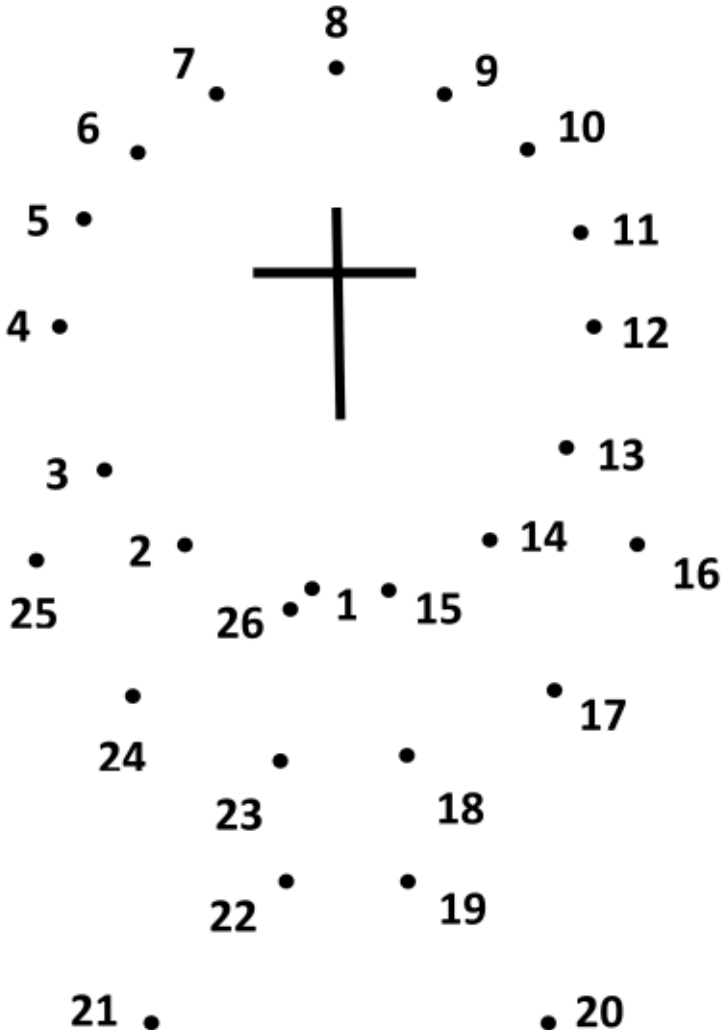
Egy alkalommal jöttünk haza az
oviból és rettenetesen fújt a szél,
amit Jakab nagyon nem szeretett.
Erre megszólalt: „Isten paran-
csoljon a szélnek, hogy álljon el!”
(Zábrák család)

Ebéd előtt együtt mondjuk: „Édes
Jézus, légy vendégünk, áldd meg,
amit...” Várjuk, hogy a 2 éves Petra
befejezze, mire ő: „...megfőztél!”
Majd ebéd végén: „Aki ételt, italt
adott, annak...” Petra folytatta: „
...jár egy pohár víz!” (Pöpl család)

3. osztály, szentgyónásra készülve:
„A bűnbánat szentségében a gyón-
tató pap feláldozása által elnyerjük
Isten bocsánatát ...” (Albertfalvi
Don Bosco Általános Iskola)

Úrnap színező feladvány

Kösd össze a pontokat 1-től 26-ig!
A kirajzolódó képet színezd ki!

Plébániánk következő hónapokban várható programjai

Szentmisék:

Hétfő	7.00
Kedd	7.00
Szerda	18.00
Csütörtök	18.00
Péntek	7.00
Szombat	7.00; 18.00
Vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Gyóntatás:

Hétfő	7.30
Péntek	7.30; 16.30-17.30
Szombat	19.00 (igény esetén)

Szentségimádás:

Június 21-ig és szeptember 1-től:

hétfő:	7.30 – 20.00
kedd:	8.00 – 20.00
szerda:	7.30 – 20.00
csütörtök:	7.30 – 20.00
péntek:	7.30 – 22.00

Június 22-től augusztus 31-ig:

hétfő:	7.30 – 20.00
szerda:	7.30 – 20.00
péntek:	7.30 – 22.00

Kiemelt események:

június 9. 10.30: Papszentelés Esztergomban

június 16. 18.00: Tamás atya újmiséje, agapé

július 29. 18.00: Emlékmise Antal atyáért, agapé

augusztus 15. 7.00 és 18.00: Szűz Mária mennybevétele
(parancsolt ünnep)

szeptember 29. 10.30: Szentmise - templombúcsú

Alfa junior összejeövetel:

Péntekenként 17.30-18.30-ig (június 8., június 15., június 22.,
szeptember 14., szeptember 21., szeptember 28.)

Szent Mónika közösség találkozója:

június 18., szeptember 17.

Bérmálási hittan:

Kéthetente péntekenként 17.30-19.00-ig (június 8., június 22.,
szeptember 14., szeptember 28.)

Elsőáldozási felkészítő:

Csütörtökönként 16.30-17.30-ig (június 7., június 14., június 21.,
szeptember 13., szeptember 20., szeptember 27.)

Felnőtt hittan:

Hétfői napokon 19.00-20.30-ig (június 11., szeptember 10.,
szeptember 24.)

Főiskolás és felnőtt ifi hittan:

Csütörtökönként 19.00-20.30-ig (június 7., június 14., június 21.,
szeptember 13., szeptember 20., szeptember 27.)

Gimis hittan:

Péntekenként 19.00-20.30-ig (június 8., június 15., június 22.,
szeptember 14.)

Házas hittan:

Havonta egyszer pénteken 20.30-22.00-ig (július 6.)

Katekumenek hittanja:

Kéthetente szerdánként 19.00-tól (június 6. június 20., szeptember 12., szeptember 26.)

Ovis hittan:

Szerdánként 17.00-17.30-ig (június 6., június 13., június 20., szeptember 12., szeptember 19., szeptember 26.)

Táborok:

július 16-19.: Hittan tábor Magyarkúton

augusztus 6-10.: Családos tábor Horányban

augusztus 27-31.: Csillagtábor

Élelmiszer osztás:

Péntekenként 7.30-8.30-ig

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, illetve a plébánia honlapját: <http://www.albertfalviplebania.hu/>

2018. augusztus 27-31.

Csillagtábor

Szervezők: az Albertfalvi Szalézi Animátorok

Jelentkezés: július 15-től a plébánia honlapján

**További információk: figyeld a templomi
hirdetéseket!**

Kérdések: alfanimators@gmail.com

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: Húsvékor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és Karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükköny u. 3. Felelős kiadó: Dr. Gábel Henrik plébános. Alapító szerkesztő: Kiss Gábor. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Fejes Miklós, Gábel Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária és Vas Gábor. Fotók: Tomkáné Gürtler Ildikó, www.pixabay.com, Internet. Nyomdai Munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

„Én vagyok a mennyből alászállott
élő kenyér. Aki e kenyérből eszik,
örökké él. A kenyér, amelyet adok,
a testem a világ életéért”
(Jn 6,51)